

## עמת 25-07-58445 - עמר טורה נ' מדינת ישראל

**בבית המשפט העליון**

**עמ"ת 25-07-58445**

לפני:

עמר טורה

העורר:  
נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המוחזק בבאר

שבע מיום 8.7.2025 במ"ת 33533-02-25

שניתנה על ידי כבוד השופט נסר אבו טהה

ט' אב תשפ"ה (03 אוגוסט 2025)

עו"ד ; עו"ד ; עו"ד

עו"ד עמרי כהן

תאריך הישיבה:  
בשם העורר:

עו"ד

בשם המשיבה:

### **השלטה**

לפני ערר על החלטת בית המשפט המוחזק בבאר שבע (כב' השופט נסר אבו טהה) מיום 8.7.2025 במ"ת 33533-02-25, במסגרת הוראה בית המשפט על מעצרו של העורר עד לתום ניהול ההליכים המשפטיים בעניינו.

1. ביום 13.2.2025 הוגש נגד העורר כתוב אישום המיחס לו ביצוע עבירות של רצח בכונה לפי סעיף 300(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק; ותקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק. בתמצית, לפי המתויר בכתב האישום בין העורר ומשפחהו לבין המנוח ומשפחותו התעורר סכוסר, אשר נסב על המקום שבו מchnerה משפחת העורר משאית שבבעלתה. ביום 11.1.2025 בשעות הערב נפגשו מספר נציגים מהמשפחה בשטח עפר (להלן: מקום האירוע או המקום), והתפתח ביניהם ויכוח קולני (וזאת לאחר שמדובר יותר באותו היום התרחשה פגיעה בין העורר, המנוח ומספר אנשים נוספים - במהלך בין היתר העורר ואדם נוסף על המנוח). בשלב מסוים, העורר התבקש לעזוב את המקום, על מנת שהעימות לא יסלים; והוא חזר לרכבו שנשאר מוגן בסמוך למקום. הויכוח בין הצדדים נמשך. בינו היותר, המנוח החל להתלהם ולהרים את קולו לעבר העורר, ואף קילל את אביו. העורר, בתגובה, נסע למקום האירוע במהירות, ועצר את רכבו בפתאומיות מול האנשים שעמדו שם - באופן שגרם לחלקם

לחוש בסכנה, וטור שהוא צופה כי התנוגות עלולה לגרום להסלמה של העימות. מיד לאחר מכן מספר אנשים ששמו שם, ובهم המנוח, חששו כי העורר מתכוון לפגוע בהם באמצעות הרכב - זרקו לעבר הרכב מקלות ואבניים, שגם פגעו ברכב. העורר, אשר הבחן כי המנוח עומד בצדם לפגוש הקדמי של הרכב - החל בנטישה מהירה קדימה, ודרס את המנוח בכוננה לגורום למוות (להלן: הדרישה); ונוסף על כך פגע בשני אנשים נוספים (אם המנוח ואח העורר). העורר המשיך בנטישה, אסף את אחד אחיו, והשניים נמלטו מהמקום. בהמשך לכך, העורר התקשר למשטרה ודיווח על דרישות ואלימות וכי רכבו נפגע, ובחלווף כשעה הסגיר עצמו למשטרה. המנוח פונה לטיפול רפואי, ולבסוף נפטר מהפצעים שנגרמו לו כתוצאה מהדרישה.

2. עם הגשת כתב האישום, הגיע המשיבה בקשה למעצרו של העורר עד לתום ניהול הליכים המשפטיים בעניינו (להלן: בקשה המעצר). לעומת זאת, ישן ראיות לכואורה להוכחת המiosis לעורר בכתב האישום; מתקיימות עילות מעצר של מסוכנות ושל חשש לשיבוש הלייני משפט; ואין חלופת מעצר שיש בה כדי להבטיח את מטרות המעצר.

3. ביום 27.4.2025 קיים בית המשפט קמא דיון בבקשת המעצר, במסגרתו העורר הסכים לקיומן של ראיות לכואורה וUILOT מעצר; אולם טען, בין היתר, כי מכלול העובדות המתוארכות עליה כי עומדים לו סיגים לאחריות פלילית שעוניים הגנה עצמית (סעיף 34' לחוק) וצורך (סעיף 34'א לחוק). לעומת זאת לשאלת קיומם של סיגים אלה ולנסיבות שאופפתו אותן צריכה להיות השפעה זו על העבירות המיותスクוטות זו והן על עצמת עילת המעצר בעניינו. אם כן, לאור הסכמת העורר האמורה, נותר לבית המשפט לבחון האם ניתן להשיג את תכלית המעצר על דרך של חלופה, ולפיכך הפנה את העורר לקבלת תסקير שירות מב奸.

4. תסקיר כאמור הוגש ביום 11.6.2025, ובמסגרתו שירות המבחן צ"ין, בין היתר, כי העורר נעדר עבר פלילי ומינהל אורח חיים נורמלי בדרך כלל. לצד זאת, צוין כי קיים סיכון ממשמעות להישנות התנוגות אלימה מצדיו של העורר, כאשר סיכון זה עלול להתגבר אם העורר יצא מחוץ לכוטלי הכלא, שעה שהסיכון בין הצדדים עודנו פעיל; כי בני משפחתו נמצאים ביום בחוויה הישרדותית, לאחר שעזבו את בתיהם ועבדתם בעקבות הסיכון, ואין זה ברור כי יכולים להתמודד כראוי עם משימת הפיקוח; וכי בשלב זה מעצר בפיקוח אלקטרוני לא יכול לצמצם את הסיכון הנש�� מהעורר. על רקע האמור, ובשים לב לכך שטרם נחתם הסכם "סולחה" בין הצדדים, שירות המבחן לא בא בהמלצת לשחרר את העורר ממעצר או בהמלצת למעצרו בפיקוח אלקטרוני.

5. בהמשך לכך, ולאחר שהתקיימם דיון נוסף בפני בית המשפט קמא, ביום 8.7.2025 נקבע כי העורר ישאה במעצר מאחריו סוג ובריח עד לתום ניהול הליכים המשפטיים בעניינו (להלן: ההחלטה קמא). זאת, בעיקרו של דבר, לנוכח המסוכנות המובהקת שעולה מהמעשים המיותスクוטים לעורר בכתב האישום ונסיבות ביצועם, כאשר מסוכנות זו מתגברת בהינתן התרומות שירות המבחן מהעורר; ומאחר שלא

גובש הסכם "סולחה" בעת הזו.

6. על החלטה זו הוגש העורר שלפני. את עיקר יבבו משליך העורר, הן בעורר והן בדיון שנערך בדיון ביום 30.7.2025, על אף שבית המשפט קמא לא נתן משקל בהחלטתו לטענותיו ביחס להגנה עצמית וצורך. לעומת זאת העורר, הגם שטענות אלה צרכות להתרór במסגרת ההליך העיקרי, יש לתת להן משקל עוד בשלב קביעת המ██וכנות וחלופת המ████ר. לטענת העורר, הוא חוזר למקומ האירוע עם הרכב על מנת לאסוף את אחיו, ובהתאם עצר את הרכב עצירה מוחלטת למשך מספר שניות. ואולם, בשלב זהה החלה משפחת המנוח לתקוף אותו ולזרוק עליו מקלות וקרשים; וכאשר ניסה לצאת מרכבו, הותקף באלים קשה. בתגובה לכך, ולטענותו בשוביל לבrho מהמקום, העורר נסע ממש במהירות - ודרס את המנוח. עוד מליון העורר, בין היתר, על אף שבית המשפט קמא אישץ את תסוקיר שירות המבחן - ולא בוחן בעצמו את מערכ הפיקוח המפורט שהציג, כולל הן חלופות מעוצר המרוחקות ממוקם מגורי המנוח והן מספר רב של מפקחים; ולא נתן משקל ראוי לכך שהעורר נעדר עבר פלילי ומקרים אורך חיים נורמטיבי.

7. לאחר שיעינתי בטענות העורר בכתב, שמעתי את טיעוני הצדדים בעל-פה בדיון שנערך לפני ואף צפיתי בסרטונים המתעדים את האירוע - הגיעו לכל מסקנה כי דין העורר להידחות.

8. כידוע, כפי שגם מסכים העורר, טענות הגנה צרכות להתרור, כלל, במסגרת ההליך העיקרי - ולא בשלב בחינת המעוצר עד תום ההליכים (ראו למשל [בש"פ 2780/16 קריספייל נ' מדינת ישראל, פסקה 11](#) (14.4.2016)). אף אם נניח כי יש מקום להתחשב בטענות ההגנה שהעלתה העורר, ובתווך לכך לרקע שקדם למשעים המיחסמים לו, כבר בשלב הנוכחי במסגרת בחינת חלופת המעוצר (להבדיל מבוחנת קיומן של ראיות לכואורה) - לא יהיה בכך כדי להצדיק קבלת העורר (ראו: [בש"פ 4531/15 אבו דבעאת נ' מדינת ישראל, פסקה 13](#) (13.7.2015); [עמ"ת 61641-06-25](#) חזן נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (15.7.2025)). זאת, לאחר שעלה רקע המשעים המיחסמים לעורר בכתב האישום, סבורני כי לא ניתן ליחס משקל של ממש בעת הנוכחית לטענותו לפיה הוא פועל מתוך הגנה עצמית או הגנת הצורך, או אפילו בקרבה לסיגים הללו. בזיהירות המתחייב בשלב זה של ההליך, ההתרשות המתקיימת מכלול מעשיו של העורר, הכוללים בין היתר נסיעה מהירה ופתאומית כאשר מסביב לרכב שטרם הסתיים - מנסה על קבלת הטענה שהעורר פתח בנסיעה מהירה על מנת "לברוח" למקום האירוע, ובכך להגן על עצמו, או שעשה כן על מנת להגן על אחיו. זאת ועוד, קיימים קושיニック להניח שמתפרקים התנאים האחרים העומדיםיסוד ההגנות האמורויות, כגון שימושה הדרישה היה "דרש באופן מיידי" להדיפת התקיפה על העורר או להצלת האח, או שהעורר לא הביא עצמו

בהתנהגותו הפטולה במצב זה. ודוק, יתכן כי הרקע שקדם למשעים המתוארים מעיד על אף שלא התקיים תכונן מוקדם מצד העורר, ושההחלטה לדروس את המנוח גובשה באלימות של רגע - ואני מביע כל עמדה בסוגיה זו. עשוי להיות לכך, כמובן, השפעה על סוג העבירות שיוחסו לעורר בכתב האישום

(או שהוא יורשע בהן בסיום ההליך הפלילי), ועל העונש שיוות עליו (ככל שיורשע); אולם מכאן ועד לטענה כי עומדת לעורר טענת "הגנה עצמית" או טענת "צורך" - רחוקה הדרך. די בדברים אלה כדי לדחות את הטענה שבית המשפט קמא היה צריך ליחס יתר משקל לטענות העורר בעניין ההגנה העצמית והגנת הצורך.

9. למללה מכך, אציין גם כי אופי העבירות המียวחות לעורר, התרשםותו של שירות המבחן ממנה והעובדת שמדובר בסכסוך דמים שעודנו בעיצומו, מלמדים על המסוכנות הרבה הנשקפת מן העורר בעת זו. לפיכך, ומשלא מצאתי כל הצדקה לסתות מהמלצתו השילילת של שירות המבחן - סבורני כי לא קמה עילה להתערבות בהחלטת בית המשפט קמא העומדת לבחינות CUT, שקבעה כאמור כי בשלב זה אין מקום לשחרר את העורר לחילופת מעצר.

10. סוף דבר: העורר נדחה בזאת.

ניתנה היום, ט' באב התשפ"ה (3.8.2025).

עופר גרוסקופ  
שופט